

ADEVĂRUL

FOAIE RELIGIOASĂ.

Zis'a Isus: „Eu sunt calea, adevărul și viața.“

ANUL: IV.

Apare în fiecare lună odată.

Abonamentul:

Pe un an 3 cor. 50 f., pe 1/2 an 1 cor. 75 f.
Pentru străinătate 4 cor.

Abonamentul să se trimeată la Szida Tódor Körös-Bökény. (Mai nainte Buttyin.) com. Arad.

Toate scrierile să se trimeată la adresa: Vasiliu Berbecar tot la Körös-Bökény.

Laudă Domnului!

Sub cruce unde spre-ai mei bine
S'a revărsat scâmpă 'ndurare,
Acolo-am aflat pace 'n sânge;
Laudă Domnului!

[: Laudă Domnului! Găuj / Central Un
Acolo-am aflat pace 'n sânge;
Laudă Domnului!

Scăpat sunt eu de păcat prin char,
Isus locuiește 'n inimă-mă;
Colo sub cruce eu Lui m'am dat;
Laudă Domnului!

Istor marel' cure vindecă
Pre păcătoși — eu prin credință
Venii în valul teu degrabă;
Laudă Domnului!

Veniți la-acest istor limpede,
Aduceți suflețele voastre
Lui Isus cântând cu-acea oaste:
Laudă Domnului!

Crucea, ea stă tare!

(I. Cor. 1, 18.)

Vestea despre crucea lui Christos stă în centrul întregului lucru minunat a rescumpărării. Pavel, când fu apucat de D-nul, purta pe buzele sale

însuflețite numele celui crucificat și pe umeri sei sarcinile Lui. Cu hotărîre pătrundea el în forturile cele tari ale păgânismului și nu știa după propria sa mărturisire nimic alta decât numele celui crucificat. Așa și aici: „Căci cuvântul crucei nebunie este celor peritori, iar noaua, celor ce ne mântuim, este puterea lui Dzeu.“ Noi deducem din aceasta adevărul: „Crucea, ca stă tare“, și însemnăm:

1. Moartea de cruce a D-lui a fost sătanei cea mai mare pedică. Crucea, cândva sămnlul desprețului și desonorării mai adâncă, împodobeste astăzi de multe ori biserici și cași d-zeești. Ea împodobeste peptulostașilor bravi și să dăruiește ca distincțiunea cea mai naltă. O adorare mai idolească a crucei de lemn trebuie s'o refuzăm ca nedeamnă. Pentru noi are numai moartea de cruce alui Christos însem-

natatea cea mai nalta și mai sfânta.

Satana a cunoscut importanța cea naltă a moartei de cruce lui Christos pentru restabilirea și lățirea împărăției lui Dzeu. Prin Christos să rupse puterea lui înfricoșată, și pentru aceea voia el în tot cazul să împedice astfel de moarte. Ahea veni D-nul în trup ca împlinirea promisiunii, și căută Irod, stând sub înrîurire deavolească, a-l omori, și numai prin pășirea lui Dzeu în mijloc să nimiciră planurile cele viclene. Nu sub mâncle ucizatoare a unui Irod să moară D-nul, nu, aceasta trebuia să se îplinească pe cruce, ca să se îplinească cuvântul: „Și eu de mă voi înălța dela pământ, voi trage la mine pre toți.” (Joan 12, 32.)

După ce a pășit D-nul din ascunsul seu și fu sfințit spre funcțiunea sa ca de învățator prin botez, păși ispititorul la El, îl conduse pe aripa templului și voia a-l îndupleca, a se arunca jos. Aici zace dorința cea ascunsă a vrășmașului, să hotărească pre D-nul, ca să-și grabească înșiși moartea cea silnică. Prin aceasta ar fi fost eschisă moartea cea de cruce.

Mai departe îmbie vrășmașul pre D-nul cu toate împărățiile lumii, dacă 'i se va închina, și voia a-l face mare pe aceasta cale, ca să-l desmânte de calea cea grea și amară a suferin-

țelor. Sătana făgăduiește o coroană fără de suferințe. Dară Rescumpărătorul nu voiește a părăsi calea cea provăzută a suferințelor și strămtorărilor, așa ar trebui să suferim și noi dimpreună, ca să fim luați în mare!

Tot acela vrășmaș ne întimpină în Nazaret. Sub înrîurirea lui voiesc locuitorii orașului să arunce pre D-nul în adâncime, și din nou împunge vrășmașul pre iudei, a omori pre D-nul într'un clocot de o clipă. Că vrășmașul folosi armele sale înfricoșate și în Getsemane, ni sa arata în cuvintele: „Aceasta-i oara întunerecului. Sufletul meu e întristat până la moarte.”

Pilat încă stătea sub puterea sătanei, și voia să predee pre Isus iudeilor, ca să-l poată omori după legea lor. (Joan 18, 31.) De s'ar fi întâmplat aceasta, atunci ar fi fost D-nul omorît cu petre, în loc de a fi crucificat.

În fine îndrăznește vrășmașul mai o încercare desperată. Când Rescumpărătorul spânzura pe cruce sângerând, voia el a-l îndupleca, a folosi puterea Sa D-zeească și a se cobori de pe crucea bățjocurei și desprețului. (Marc 15, 32.) Dară D-nul rămase credincios pâna la moarte grelei Sale problemă, ca să ne rescumpere pre noi cu amara Sa suferință și moarte, și să făcu învingător preste diavol, păcat, moarte și iad, și pentru aceea putem noi să și

ridicăm sus binecuvântarea cea mare a crucei.

2. Moartea de cruce alui Christos ne aduce viață și putere nouă. Nu numai ea să ținea moartea de cruce ca de înjosirea cea mai adâncă a D-lui, nu. El trebuia să și atraga astfel privirea tuturor oamenilor spre sine. Atârând întra cer și pământ, apare El ca mijlocitorul espictor întra D-zeu și oameni, care întinde cu iubire mânilor Sale, ca să atragă toți oamenii la inima Sa. Mântuire, mângăiere și viață curge dela cruce.

Celui neeredincios e cuvântul despre cruce o nebunie și scandal. Dară D-nul voiește a trage pre toți la Sine, tot una, ori bățojocuritori, ori îndoielnici ori desprețuitori a mântuirii. Dacă ei vin la Isus cu pocăință și inima frântă și privesc la El, să fie mântuiți și fericți.

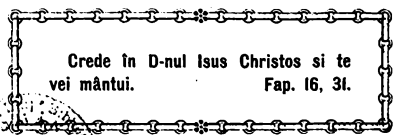
Dacă și nu putu sătana opri jertfirea lui Christos de moarte, înse acuma caută el a face, învățătura despre puterea sângelui lui Christos, fără rezultat. Jertfirea de moarte să fie desbrăcată de mijlocirea ei d-zecască și să fie numai pentru noi — așa afirmă cei neeredincioși — un semn a supunerii atrasă. Ce o mângăiere pentru noi, că prin privirea la murindul rescumpărător am primit viață nouă și iertarea păcatelor noastre!

Și astăzi încă lucrează cuvântul despre cruce, unde

ajunge, schimbări minunate. Acolo murim păcatelor vechi și trecut nefericit de ură, pismă și nelegiuire să acopere cu sângele Mielului. În loc la aceea pătrunde o viață nouă inimile, familiile, orașele și țările pământului. Pavel amintește la I. Cor. 15, 3. că el a pus totdeauna adevărul aducător de viață despre cruce în front.

Precând numai două evanghelii descrie nașterea D-lui, dau toate patru evangeliile un raport cuprins despre moartea de cruce și de minunata înviere a D-lui. De câte ori ne adunăm noi în jurul mesei D-lui la serbarea cinci, stă din nou moartea de cruce în centru și ne arată în credința în ea viață nouă.

Nici în viața cea nouă a eredincioșilor nu merge de multe ori fără de crucea cercărei; ea să dovedească soliditatea credinței și iubirii lor. Domnul zice: „De voiește cineva să vie după mine, să se lepede de sine, și să-și iee crucea sa, și să-mi urmeze.“ Aici să pune la fiecare fiu alui D-zeu o sarcină deosebită, care ar fi adeseori grea de purtat, dacă nu privirea neîncetată la cruce ar da putere înoită. „Fără de cruce nu-i coroană.“ „El dă tărie celor neputincioși.“ *Din Wge.*

Bărbatul cu mânele în buzunar.

Nici când nu-l vedeau altcum decât cu mânele în buzunar. El fu așazis născut cu mânele în buzunar. Cel puțin era el așa, cu mișcarea la scoaterea mânei sau pumnului, care la oamenii de regulă să face fără nici o greutate, trebuia la el opintire uriașă. Ea era totdeauna numai rezultatul unei luptă lungă, mai supraomenească și o hotărâre învinsă cu sila. Pentru aceea e abea de minunat, dacă fapta, la care 'i trebuia așa lungă pregătire, să întârziea cele de multe ori. Pe lună doară, care să întoarce în 29 zile numai odată în jurul ei, sau pe alta lume mai comodă ar fi putut el fi ca cel mai iute dintră toți locuitorii. Inse pe planetele noastre iute umblătoare și-a smintit cele de multe ori și fapta lui cea mai bine eugetată scopul ei, din acea simplă cauză, pentru ca ajungea târziu.

La fiecare întâmplare extraordinară primea el de regulă iute acela sămț, că aici trebuie iute ajutorat. Dară mintea, care era totdeauna un soț a propriului interes, își înalță glasul ei, și bătea sămțurile cele trezite a compatimirei sau a dreptății fără îndurare jos. În internul vreunui om de organisme crude s'ar fi făcut la aceasta toate liniștite ca în mormântul unui de viu îngropat în China sau Selanda noauă. Dară deoarece el era un om de eugetare bună, cu inima gingașă așadar nu era gata cauza cu aceasta atacare. Din nou făcu conștiința, sprijinită de sămțirea caldă, cererea ei la loc, și așa să născu o luptă amară, lupta internă, care de multe ori ținea mult, dară cele de multe ori să gată cu invigerea conștiinței, tocmai pentru că el era un bărbat iubit și de inimă bună. Până atunci firește rămănea mâna în buzunar, și până veni ea afară, era cele de multe ori și ocasiunea trecută.

Așa ar fi trebuit el, unui ștregărel, care chinuia un cânuț, să-i doveadă o binefacere printr'o palmă la

timpul potrivit. Dară el trecu, umplut de gânduri, pe lângă el, și când el, muștrat de couștiință, să întoarse ca să împlinescă ceea ce a părăsit, era dus neleguitul. Dară bărbatul acela nu o lăsă apoi să lipsească o cântare jalnică despre înselbăticirea tânărimei de astăzi, la care mână din buzunar marca (apăsa) prin împinsături energioase locurile mai aspre.

Pe tren ședea în față cu el o mămuță bătrână, îmbrăcată în jele, din a cărei față vorbeau grija și durerea cu mișcare. Lui 'i să păru, ca când ar trebui să zică el aici ve'un cuvânt de mângăiere. Dară oare nu i-ar putea el fi spre sarcină? Oare nu ar fi rămas ea mai bucuros săngură cu durerea ei? --- El voia totuși a-i spune ceva. Dară nu-i veni nimic potrivit în minte. El să apasă în colț și să luptă cu sine până trebuia să se coboară. În sfârșit scoase un tractat, o predică frumasă, și îl dădu femeii. Dară mămuța nu putu ceti. Ea ar fi fost atât de flământă după un cuvânt cald de mângăiere. Bărbatul cu mânele în buzunar ținu apoi pe calea sa sănguratică pentru sine o vorbire foarte mângăitoare, și 'i foarte pagubă că nu o auzi nimene. Dară mai nainte pe tren nu ar fi îndrăsnit el, a-și deschide gura, până nu i-a fost clar începutul continuarea și sfârșitul vorbirei sale de mângăiere.

Pe călătoria sa ajunsese el într'o vale, unde un părau selbateg de munte făcu mare pagubă. Un tată stătu naintea uși colibei sale sucită de apă și căuta cu privirea întristată pe pășunile cele acoperite de un metru cu noroi. Îl îndemna foarte pre bărbatul nostru, a scoate punga sa afară, dară cine știe, că oare nu-i va bea în fine bărbatul acela? Oare nu era el ceva roșu la față? Numai dacă l-ar fi cunoscut! Și cine să poate așa iute hotări spre un dar mare! Mâna nu voia să iese afară din buzunar. Așa trecu el pe acolo salutând cu pretinie. Cum ar fi putut el apoi plânge pentru mizeria, care o văzuse; da, el s'ar fi

întors ca să pună omului acelaia o bancnotă în mână; dară acuma fluiera trenul, și al întârzia, nu, aceea nu merge.

Totuși a întârziat el odată un tren, bărbatul cel cu mânele în buzunar. Deși numai în vis, dară totuși era o nefericire. Acela bărbat și-a propus, a călători în cer. Au mers acolo deja diferite trenuri. dară totdeauna era câte o pedică în cale din partea lui. El încă nu gătsese cu oarecare afacere. Atunci tocmai s-a signalat trenului ultim. Dară tocmai în aceasta clipă sămți el, că mai are ceva de împlinit. Unui sărman cărăuș de lapte, bolnav trebuia să-i dea un dar de iubire și un cuvânt pretenos, la care el până acuma nu să putu încă hotări. Lăptarul venise în toate zilele în casa lui, dară și merse totdeauna așa de iute, că bărbatul nostru nu afla timp destul, a trage mânele sale din buzunar. Acuma să sămți el clar în mare vină față de acest bărbat. Lui nu îi era iertat să între în cer, fără ca să fie împlinit ceea ce a părăsit. Dară acolo ajunse deja trenul. Ce să facă el? El știa, după aceasta nu mai este ocașune de mers. Și totuși, bărbatul, sermanul bărbat. „Ach, doară va sta trenul destulă vreme! Eu vreu să aduc ceva la loc!” El merse. Bărbatul era mort! El veni. Trenul fu plecat. Era ultimul tren spre cer.

Acuma observă el: Mai bine e, a purta buzunarul în mână, decât mâna în buzunar! Voim a ne-o însemna!

Din Wge.

Despre căsătorie și divorț.

III.

Acuma-i aceea întrebarea: oare puteaș-ar desface căsătoria?

La aceasta putem aceea răspunde pe baza scripturei: *Da, să poate face.*

1. *Prin moarte.* În acest caz ori care parte rămâne în viață, să poate iarăși căsători. Apostolul Pavel zice: „Că femeea, care are bărbat, este legată

prin lege de bărbat, cât trăește; iar de moare bărbatul, este liberă de legea care o leagă cu bărbatul ei. Drept aceea de va fi cu altu bărbat, trăind bărbatul ei, se va chiâma adulteră; ear de va muri bărbatul ei, esto liberă de lege, încât nu este adulteră, fiind cu alt bărbat.” (Rom. 7, 2—3.)

2. *Prin adulteriu*, adică, dacă un bărbat căsătorit, sau femeea, afară de propriul seu soț conjugal, a pășit cu altcineva în atindere trupească. Așa o umblare rea la unele popoare era foarte aspru pedepsită. De exemplu la egipteni, la chaldei și la asirieni s'a tăiat dela așa unii nasul. Doară la aceasta procedură putem raporta declaraciunea lui D-zeu făcută prin profetul Ezekiel 23 cap. 25 și 27 v. Iar la romani au ars pre așa unii. De după legea lui Moisi era moartea spusă preste așa unii. (III. Moisi 20, 10; V. Moisi 22, 22.) Prin omorirea cu petre, sau prin foc arși și așa trebuia stârpiți așa făptuitorii răi din poporul lui Israel.

Pe vremea D-lui Isus umblau mai moale cu cei ce cădeau în astfel de păcat. Precum să vede din ev. Matei 5, 32. D-nul Isus zice acolo: „Ear eu zic vouă, că tot cel ce va lăsa pre femeea sa, afară de cuvântul de desfrânare, o face să comită adulteriu; și cel ce va lua pre cea lăsată, comite adulteriu.” Și din aceste cuvinte să vede, că la așa unii să dădea carte de despărțire și cu aceea îi lăsat. Ca și când și D-nul ar fi privit dela asprimea legei. Mai ales când era în casa lui Simon la mâncare și femeea cea păcătoasă a udat picioarele lui cu lacrimi și le-a șters cu părul capului, au pășit vrășmașii ei în față cu ea acuzând-o, pentru ce a lăsat aceasta femeea. Dară Mântuitorul cu aceasta nu pretensiunea legei, ci părișilor celor fără de compatimire s'a silit a să opune și a le arăta lor, că ei cu așa sămțire nu pot bine judeca.

Pe lângă toate acestea D-nul Isus, când vorbește cătră ființa căsătoriei creștinești, care trebuie să se împli-

nească întră poporul seu, după voința D-zeească, descoperită la crecare, declară hotărît, că aceasta-i *nedespărțibilă*, deoarece aceasta bărbatului și femeii, e unirea într'un corp și un suflet. Cuvintele lui declarate în versurile dela Matei 19, 4—6 adeverece aceasta hotărît. D-nul nostru zice acolo: „Au nu ați citit, că cel ce i-a făcut din început, i-a facut bărbat și femce? Și a zis: Pentru aceasta va lăsa omul pre părinte și pre' mumă, și se va lipi de femeea sa, și vor fi amândoi un corp. Drept aceea nu mai sunt doi, ci un corp. Decî ce a împreunat D-zeu să nu despartă omul.” În asemenea înțeles să declară Domnul nostru la Marc 10, 11—12 versuri: „Ori cine și va lăsa femeea sa, și va lua alta, comite adulteriu asupra ei. Și femeea, de-și va lasă bărbatul, și se va mărita după altul, comite adulteriu.” În asemenea înțeles vorbește încă și Luca 16, 18. Aceste versuri biblice adeverece, că D-nul Isus ține despărțirea căsătoriei numai din urmarea adulterului de permisă, deoarece acolo unirea după voia lui D-zeu a hotărît deja, prin faptă contra lezei lui D-zeu s'a nimicit, și despărțirea s'a facut deja în fapt.

Iar Pavel apostolul aceea declară, cu privința la așa despărțire, care s'a făcut deja în viața creștină, sau credincioasă, că aceea parte, care a început și făcut despărțirea, n'a fost într'adevăr creștină, adevă n'a fost pocăită. I. Cor. 7, 10—15, așa cetim: „Iar celor căsătoriți le zic, nu eu, ci Domnul: Femeea să nu se despartă de bărbat. Iar de se va despărți, să rămână nemăritată, sau să se împace cu bărbatul seu; și bărbatul să nu lase pre femce. Iar celor lalți le zic eu, nu D-nul: De are vre un frate femce necredincioasă, și ea voiește să trăească cu el, să nu o lase. Și femcea, de are bărbat necredincios, și acela voiește să trăească cu dînsa, să nu-l lase. Căci bărbatul necredincios se sfințește prin femcea credincioasă, și femcea necredincioasă se sfințește prin bărbatul credincios; alt-

mintrelea ar fi copiii vostri necurați; ear acum sunt sfinți. Iar de se desparte cel necredincios, despartă-se. Fratele sau sora nu mai este îndetorită în asemenea împrejurări: spre pace ne-a chemat D-zeu.” De după aceste nu-i iertat credinciosului a se despărți, credinciosul nici nu să desparte, numai cel necredincios. Iar dacă cineva pentru aceea voiește a se despartă, ca să se scape de oarecari sarcini, acela a stricat sfințenia căsătoriei pentru căutarea comodității, și precând își caută comoditatea, sau odihna trupeească, tot și-a făcut pagubă foarte mare sufletească.

Dară oare poate-se de după scriptură, că aceia să păsească din nou în viață conjugală, cari s'au eliberat prin despărțire de viața mai nainte conjugală? Numai în acela caz, dacă a trebuit să desfacă căsătoria pentru adulteriu. De altcum nu. Mântuitorul nostru declară hotărît: „Și eu zic vouă: Cel ce va lăsa femeea sa de căt pentru cauza desfrânării, și va lua alta, comite adulteriu, și cel ce va lua pre cea lăsată comite adulteriu.” (Matei 19, 9.)

Adulteriuul poate aduce în deplinire o despărțire autorisată și legală, că aceea e deslegarea pozitivă a legăturii căsătoriei.

Șpurgeon zice: „Pe lângă adevierea hotărîtă a adulteriuului să poate desface legătura căsătoriei, dară nici într'un alt caz nu. Naintea lui D-zeu toate altele deslegări sunt nimic și pre aceia, cari fac după aceasta, fi face adulteri. Care își ia ca de soț de căsătorie pre așa cineva, care s'a lăsat fără de cauză, acela a comis adulteriu, adevă mai bine zis, a stricat căsătoria, sau s'a făcut rupător de căsătorie, deoarece aceia nu au fost din adevăr despărțiți, ci femcea a aparținut încă bărbatului ei de mai nainte. Popoarele pot alcătui legiuri precum voiese, dară acțiunile nu le pot schimba. Aceia, cari au pășit odată în viața căsătorită, naintea ochilor lui D-zeu, au făcut o cu privire la întreaga lor

viață, afară de acest un păcat a adulterului, care de sigur a desfăcut legătura căsătoriei naintea ochilor lui D-zeu."

Naintea lui D-zeu e căsătoria o legătură deplină, din a cărei urmare e viața soților căsătoriți *una* viața. Așadar nu putem spune aceea, că căsătoria *nu-i iertat* ci aceea, că căsătoria *nu să poate* desface. Naintea lui D-zeu nu există despărțire de căsătorie, ci numai adulteriu. O așa căsătorie, care deja nici nu-i căsătorie, e o căsătorie frântă. Acestea nu sunt așa legiuri, care ar putea ajunge sub schimbare cu spiritul timpului. Acestea sunt hotărârile cele vechi ale lui D-zeu.

Ceea ce D-zeu a împreunat, aceea omul nu poate despărți.

Din B. H.

Din Făurie.

Un creștin are și trebuie să fie o stațiune confinie. Tu ști, că sunt gare (stațiuni), unde nu merge trenul absolut mai departe. De ar voi să mearge mai departe, atunci trebuie să treacă mai înainte peste caprele de oprit și apoi ar merge în edificiul garei. Nu merge simplu mai departe. Dacă voințe a merge la locul sau comuna din apropiere, trebuie să meargă napoi, afară din stațiunea confinie; el trebuie să facă un cerc mare, și apoi merge mai departe. Aceasta-i dară o stațiune confinie.

Așa trebuie să fie un creștin, când e vorba despre „secrete.” (Numele cel propriuzis pentru aceste noutăți ar fi flecăric, flecărie încă, de tot ordinară dară să o lăsăm lângă vorba „secret.”) Oare nu asemănă aceste „secrete” în fapt trenului accelerat? De câte ori vine aducătorul lor ca vântul! Este, ca când ar plesni, dacă n'ar da cu grabă secretul lor mai departe. Pentru aceea am numit pre așa unii „telefonul satului.” Că ei și pe patul durerilor, știu mai multe întâmplări, decât mulți sănătoși. Deși și lor li s'a îm-

părțit sub sigilul „tăcerii”, dară el are cătră celalalt încredere, că nu o va da mai departe. „M'ar aduce în mare confuziune, dacă ar auzi-o cutare și cutare, că eu am povestit-o mai departe!” Aici o avem noi minton de lucru cu doi mișci sărman; cu acela, care a încrezut mai întâi secretul vestitorului nostru, apoi cu însăși vestitorul. Dacă acuma a-l treilea, care o aude, ar avea destul char, a-și spune lui-și: „Aceasta poate aprinde o pădure întregă, pentru aceea voințe a călca iute pe acest tăciun!” Da, avea-va el atâta char? El ar fi apoi cel mai mare din cei trei.

A ajuns în aceste „secrete” deja într'atâta, ca să zice cu ironie: «Dacă voim a aduce ceva iute întră popor, trebuie să spunem, că e un „secret.”» Îndată se vor mișca multe picioare, ca să aducă aceasta noutate mai noauă tuturor, pre care îi pot numai ajunge. Trebuie să fie de tot frumos, a ști ceva foarte picant și a o putea da mai departe.

Cât de ticăloasă 'i așa o cugetare! Oare n'ar trebui ca noi toți dimpreună să ne rușinăm, că să află așa ceva întră creștini! Noi ar trebui să înfințăm o uniune noauă. Numele ei ar trebui să sune „Stațiune confinie.” Problema ei trebuie să conste din aceea datorință, ca fiecare „secret” să-l țină tare, cu stăruință și neapărat a-l tăcea de moarte, a-l călca. Și precum în stațiunile confinii a trenului numai aceea puțință există, ca trenul să întoarcă napoi așa toate secretele, cari îi să încred, să producă aducătorului lor o întoarcere crudă.

Un înțelept — într'adevăr, el era un înțelept! — putu să-și ecară odată o grație regească. „Oh rege”, zise el, „nu mă face nici când conștiitor a unui secret.” Aceasta era tot, ce 'și ceru el. Oare n'a fost aceasta o ocașiune neobservată? N'a fost!

Înțeleptul își zise: Dacă regele a împărțit acest secret și altuia, și acela îl dă mai departe, atunci ajung eu sub presupunerea, a fi un frate cu flecă-

rătorii, și aceasta ar fi rușinea cea mai mare din viața mea! — În fapt, el era un înțelept! Într'adevăr, e rușine a da gura să flecării ordinare! Să ne ferim de flecări! Adecă să nu dăm gura noastră sătanei, ca să lucre cu ea, ci să o sfințim lui Isus Christos.

După Wge.

LECȚIUNI DE DUMINECĂ.

Duminecă în 2 Aprilie.

14. Cum a vindecat Elisei pre Naeman.

2 Regi 5, 1—27.

Cuv. de aur: „Căutați la mine, și mântuiți-vă toate marginile pământului! Căci eu sunt D-zeu și altul nu este.” Isaia 45, 22.

Regele Siriei avea un general brav, Naeman, care era și ministru, dară acest bărbat era lepros, o boală, ce nimene nu putea vindeca. Regii din Siria aveau de multe ori luptă cu israeliții. Ei răpiră odată o fată mică ca sclavă. Aceasta fetiță era acuma servă la d-na ministru Naeman. Fetița era sîrguincioasă și deși ca sclavă în țară străină, totuși nu era ea neîndes-tulată. Odată zise ea stăpânei ei: „Dacă ar fi d-nul meu în Samaria, profetul l-ar vindeca de lepra sa.” Pentru că fetița era credincioasă și de omenie, crezu Naeman, ce ea zise. Și ceru concediu dela regele la Samaria, ca să fie vindecat. Regele i dădu și zise: „Eu voi scria o epistoală regelui din Israil.” El scrie apoi: „Eu am trimis la tine pre ministrul meu Naeman, ca să-l vindec de lepra sa.” Păgânii credeau, că profeții pot face așa minuni, și trebuie să le facă la porunca regelui. Că așa ceva numai D-zeu poate face, nu știau ei. Acuma merse Naeman la Samaria cu aur, argint și stofe de haine ca daruri pentru profet. Regele lui Israil era de tot uimit, a primi astfel de epistoală. „Oare D-zeu sunt eu, ca să pot vindeca pre acest bărbat!” strigă el. Când auzi Elisei aceasta, trimese la

regele: „Las' vină bărbatul acela la mine, ca să cunoască, că este D-zeu în Israil.”

Când ajunse Naeman cu trabanții lui la profet, trimese Elisei pre servul seu cu solia la el afară: „Scaldă-te de șapte ori în Iordan, și te vei vindeca.” Aceasta înse pică lui Naeman foarte greu. El era un general și ministru, și profetul nu l-a onorat de ajuns. „Eu cugetai”, zise el, „că profetul ar fi venit afară și m'ar fi uns în numele D-zeului seu. A mă scaldă a și fi putut eu și în Damasc. Acolo-i apa mai limpede decât aici în Iordan.” El voia a să întoarce minton. Dară însoțitorii lui au fost mai înțelepți ca el. „D-nul nost”, ziseră ei, „dacă (î-ar fi spus profetul ceva mai greu ai fi făcut-o. De ce nu faci acest ușor lucru?” El să lăsă deci înduplicat, să cufundă de șapte ori în Iordan și ieși vindecat din apă. Acuma merse el iarăși la profet, pre care îl imbie cu daruri. Dară Elisei nu primi nimic. Apoi ceru dela Elisei atâta pământ, cât puteau duce două camile. El zise: „Nu este alt D-zeu afară de D-zeul lui Israil, și numai acelaia voiesc a mă închina. Când voi merge eu ca ministru cu d-l meu în templul idolilor, voiesc a presăra locul meu cu pământ israelitic și a mă închina adevăratului D-zeu.” Aceasta îngădui Elisei, și Naeman merse cătră casă foarte fericit.

Ce o fi făcut el în patria sa? Eu cred, că o fi dat libertatea fetiței aceleia.

Vedeți, ce poate face o fetiță mică deja! Prin mărturisirea ei s'a făcut din un servitor de idoli un adorator de D-zeu.

Duminecă în 9 Aprilie.

15. Scutitorii cei cerești alui Elisei.

2 Regi 6, 8—23.

Cuv. de aur: „Ordin va da pentru tine ingerilor sei, ca în toate căile tale să te păzească.” Ps. 91. 11.

Astăzi auzim noi, cum scutește D-zeu pre profeții sei. Regele Siriei

incepu iarăși bătaia cu Israil. Profetul Elisei spunea totdeauna regelui lui Israil, unde taberează sirienii. Acuma cugeta regele siriei, că el ar avea vr'un trădător în tabera sa. Unul dintră soldații sei zise cătră el: „Nu, d-nul meu rege, aceasta o face Elisei profetul.” Regele zise deci: „Oare unde să află acela? Noi îl vom prinde, atunci trebuie să ne spună nouă toate.” Regele credea, dacă ar avea el numai pre Elisei, atunci ar trebui să-i servească lui. Despre un D-zeu atotputernic nu știa el nimic. El trimese o oaste de soldați la Dotan, unde locuia Elisei, ca să-l prindă. A doua zi era tot orașul încunjurat de ostași sirieni. Servul profetului era de tot desperat, dară Elisei să rugă lui D-zeu, ca să văză și servul seu, cum stătea cu el. Apoi văzu servul, că Elisei avea în jurul seu o taberă de ingeri. Ostașii nu cunoșteau pre Elisei. Elisei eși la ei din poarta orașului și rugă pre bunul D-zeu: „Fă, că acești bărbați să nu poată vedea, unde să afla!” Apoi zise el ostașilor: „Eu vă voi conduce la bărbatul, pre care voi căutați.” Ostașii merseră cu el și el îi conduse în Samaria și rugă pre bunul D-zeu, să-i lase a vedea, unde să află. Atunci observară ostașii, că ei erau prinși regelui israelit. Ce frică i-a fi umplut, când zise regele cătră profet: „Să-i omor?” „Nu”, zise profetul, „dă-le de mâncat și de beut și las să meargă la regele lor.” Cum s'au fi bucurat ostașii, că nu li să făcu nimic!

Da, bunul D-zeu poate bine scuti pre servi sei. El o face și astăzi tot așa ca atunci. Bunul D-zeu rămâne tot acela și nu să schimbă. În Olanda era un ucenic a Mântuitorului persecutat. În aceasta țară sunt multe canale. Acest bărbat, cu numele Meno Simonis, plutea odată într'o luntre pe un canal. Pe o luntre ce venea față cu el ședeau persecutătorii, cari aveau la ei pre un trădător (vinzător), pentru că ei nu cunoșteau pre Meno Simonis în persoană. Meno Simonis cunoștea pre trădător, și când canalul

făcu o cotitură, să cobori afară. Când luntrea, în care ședea Meno Simonis; era tocmai trecută, zise trădătorul: „Tocmai trecu pe lângă noi!” „Pentru ce nu ne-ai spus?” întrebă ei. „Eu nu putui în aceea clipă vorbi”, zise el. Eu cred, că el o fi căpătat o porțiune bună de lovitură, care o și merita el ca trădător, și dacă era el nevinovat cu tăcerea sa.

Duminecă în 16 Aprilie.

16. Dimineața paștilor.

Ioan 20, 1—18.

Cuv. de aur: „S'a scula D-nul în adevăr.” Luca 24, 34.

Noi serbăm astăzi paștile, și voi o știți bine, pentru ce serbăm paștile. Noi serbăm învierea iubitului nost Mântuitor. El o spuse nainte, că va învia iarăși a treia zi. Dară învățăceii au fost uitat aceasta. Unele femei merseră Duminecă dimineața de dimineață la mormânt, ca să ungă corpul D-nui Isus. Ele aflară mormântul deschis. Atunci merse Maria Magdalena cu grăbire și o spuse învățăceilor. Iar celorlalte femei le spuse ingerul că D-nul Isus a înviat. Petru și Ioan fugiră apoi la mormânt și l-au aflat așa, cum le spuse Maria. Maria merse apoi iarăși și privea plângând în mormântul gol, deschis. Ea văzu acolo doi ingeri. „Femece, de ce plângi? Pre cine cauți?” întrebau ingerii. Maria răspunde: „Au luat pre D-nul meu, și nu știu, unde l-au pus.” Când a fost zis ea acestea, să întoarse de cătră mormânt, și vede pre D-nul Isus stând în grădină, dară cu ochii ei plânși nu-l cunoștea, ci îi să părea că e grădinarul, și îl întreabă: „D-ne, dacă l-ai luat tu, spune' mi unde l-ai pus. Eu îl voi lua.” Atunci zise Mântuitorul: „Mario!” Acuma îl cunoșcu ea, că așa ca Mântuitorul nu poate nimene grai. „Învățătorul meu!” strigă ea. D-nul Isus îi dădu apoi ordin, a spune învățăceilor, că El a înviat. Maria grăbi îndată la învățeci și zise: „Eu am văzut pre D-nul, și El

imi spuse, să v'o spun voaună." Dară învățăceii nu voiau a crede, și rămaseră încă întristați.

Doi învățăcei mergeau foarte triști dela Ierusalim spre Emaus și vorbeau despre intristarea lor. Atunci păși D-nul Isus la ei, pre care ci inse în intristarea lor nu-l cunoșteau, și-i întrebă, pentru ce ar fi ei așa triști. „Oare nu știi tu, ce s'a întâmplat în Ierusalim?” îl întrebau ei acuma pre El, și-i spuseră întristarea lor. „Oh, cât de nepricepuți sunteți voi”, zise acuma Mântuitorul, „oare nu credeți voi, ce au vestit profeții? Nu trebuia să se facă aceasta așa, ca să fie Rescumpărător?” Acuma le esplica El promisiunile, și când ajunseră în Emaus, îl rugau, a rămânea la ei, ce și făcu El. La cină apoi îl cunoșcură ei, dară El dispăru iarăși. Ei merseră deci îndată napoi la Ierusalim, ca să o spună învățăceilor. Dară Aceia și strigară naintea lor: „A înviat D-nul în adevăr și s'a arătat lui Petru!” Când acuma și ei istoriseau, intră D-nul Isus cu salutarea: „Pace voaună!” Mai târziu au văzut toți învățăceii pre cel înviat. Și și acuma e D-nul Isus nevezibil pe pământ și va veni iarăși vezibil.

—
Duminecă în 23 Aprilie.

17. Diregerea templului prin Ioas.

2 Regi 12, 1—17.

Cuv. de aur: „Și poporul să bucura, căci le aducea de bună voie; că din toată inima dăruiau lui Iehova.” I. Cron. 29, 9.

Astăzi auzim noi iarăși despre un rege pios în regatul lui Iuda, care a domnit 40 de ani. În acela timp căuta rău afară starea regatului. Regele Ahasia a fost nelegiuit, că mama lui, Atalia, la sedus pre el la idololatrie. El a și domnit numai un an. Atalia ucise apoi pre toți fiil lui și domnea ca regină, dară fiul cel mai mic, Ioas, fu scăpat prin mătușa lui și fu ținut întru ascuns. Dară aceasta numai preotul Iehoiada o știa, că dacă ar fi

auzit Atalia, ca nu s'ar fi odihnit, până nu l-ar fi ucis și pre acesta. Când era Ioas de șapte ani, zise Iehoiada unor preteni buni, cari, ca și el, nu erau îndestulați cu domnirea Ataliei și doreau după vremuri mai bune, că Ioas trăiește și ar fi bine, dacă ar fi proclamat ca rege. Că Ioas nu putea încă săngur domni, o puteți înțelege și voi copiilor; preotul Iehoiada domnea apoi pentru el, până era el destul de bătrân, ca să poată săngur domni. Când auzi Atalia, că Ioas va fi proclamat de rege, strigă ea: „Vinzare, vinzare!” Dară ea fu ucisă, și Ioas fu rege. Când apoi Ioas putea săngur domni, ordină el preoților, să repăreze, ce era stricat la templu, și el să îngrije pentru aceea, că aceasta să se și facă, că el o cugeta bine cu poporul. Când un rege pios domnește și are grije de ordine, atunci și poporul o are bine. Dacă are rege pios și sfătuitoi buni și pioși, atunci domnește pacea și liniștea în țara. Sub domnia lui Ioas veniră în regatul lui toate în ordine. Ce a stricat Atalia, căuta Ioas a face bine. Altarele și chipurile idolilor s'au stricat.

Cu durere că Ioas nu rămase pios. Când preotul Iehoiada, care era mai nainte reprezentantul și apoi sfătuitoorul lui, muri, să schimbă Ioas foarte. Ioas asculta acuma de alți sfătuitoi, și aceștia îl seduseră la idololatrie. Idololatria le place la mulți mai bine decât adorarea de D-zeu. Idololatria nu pretinde pocăință, nu ascultare față de ordinea lui D-zeu. Acuma jertfeau din nou idolilor și să serbau serbători idolice. De dojenele profeților nu asculta, ba, la porunca regului fu ucis profetul Zaharia. Regele și poporul s'au îndepărtat de D-zeu, și D-zeu nu-i scuti, când veniră sirienii și prădară multe tesaure. Ioas fu ucis de contrarii sei.

E foarte bine, dacă suntem deja în tănăreță pioși, dară e foarte rău, dacă apoi la bătrâneță ne facem nelegiuiți. E bine, dacă ascultăm de sfătuitoi credincioși; dară e rău, când avem și răi.

Voi copiilor auziți aici despre bunul nostru Mântuitor, care vă iubește foarte. El nu vă părăsește, și vă ajută, a rămânea credincios până la moarte.

Duminecă în 30 Aprilie.

18. Indurarea lui D-zeu cu păgânii.

Iona 3, 1—4, 11.

Cuv. de aur: „Mergeți și învățați pe toate popoarele.” Matei 28, 19.

D-zeu și-a adus aminte cu milă de păgâni. El trimese pe profetul Iona la orașul Niniva, ca să predice acolo contra păcatelor locuitorilor. Dară lui Iona îi lipsea încrederea în D-zeu, și pentru aceea să temea el, a spune locuitorilor păgâni că vor fi pedepsiți de D-zeu pentru păcatele lor. El nu merse la Niniva, ci să puse pe o corabie, care era tocmai gata de plutit, și credea acuma, a fi liber. Dară D-zeu lăsă să vină o așa furtună, că era în pericol, a se cufunda. Iona mărturisă acuma cu omenie, că el e vinovat. „Aruncați-mă în mare”, zise el, „atunci va înceta furtuna.” Oamenii să încercară acuma, că oare nu ar putea pune pe Iona pe țerm, dară aceasta nu mergea, și ei făcură acuma, cum el le spusese. Iona fu înghițit de un pește mare și mai târziu iarăși aruncat viu la țerm.

Acuma căpătă el din nou poruncă, a merge la Niniva și a predica acolo pocăința. Acuma era Iona îndată gata la aceasta. El predică deci: „Mai patruzeci de zile, și se va nimici Niniva pentru păcatele voastre!” Aceasta predică ajunse la inima oamenilor. Ei să pocăiră și lățiră aceasta amenințare mai departe. Când auzi regele despre aceasta, zise el: „Să nu mănecă nici om nici animal ceva, și să se îmbrace în sac și să strige către D-zeu. Cine ști, D-zeu se va îndura și nu ne va perde.” Și regele să umili naintea lui D-zeu. Așa nu lăsă D-zeu, să se pearză cetatea. Dară aceasta nu-i plăcu lui Iona. Nu ajunse într'atâta, cum el o spusese. Cât de neîndurat era el totuși. El sângur a păcătuit, și D-zeu

i-a fost milos. Acuma ar fi văzut el bucuros, dacă orașul întreg s'ar fi nimicit, ca să fie pățit, cum el o spusese. El făcu chiar și bunului D-zeu impunitări și zise: „Eu o știam, că tu ești îndurat și ierți păcatele, pentru aceea am fost fugit. Ași mai vrea să fiu mort decât viu.”

El își zidi acuma o colibă mică, ca să aștepte, că oare nu va nimici D-zeu cetatea. Atunci făcu bunul D-zeu iute să crească o ludaie, ca un pom, și Iona să bucură, că va putea șede în umbră, ca să aștepte pierderea. Dară într'o noapte lăsă bunul D-zeu să fie mâncate rădăcinile pomului de niște animale, și când pripea apoi soarele, să uscă pomul, și Iona șede iarăși în arșița soarelui. Acuma fu el desperat, și mai voia a fi mort decât viu. Atunci zise bunul D-zeu către el: Tu te vaiești, că să uscă pomul (ludaia), și eu să fiu întristat, când orașul întreg, în care să afla așa mulți copii mici, să se pearză. D-zeu e îndurat și milostiv, și unii oameni, cari și ei au lipsă de milă, sunt neîndestulați, dacă-i D-zeu milos și către alții.

Pentru Duminecă în 7 Mai.

19. Cum fu umilit Uzia.

2 Cron. 26, 1—23.

Cuv. de aur: Prov. 16, 18.

MISSIONE.

Botez în Indianopolis America.

Subscrisul fr. și serv în D-nul, petrecând în orașul Cincinnati, care e bine cunoscut fraților mai din toate părțile. Pentru aceea ne vin multe epistoale din America pentru mai multe informațiuni.

Deasemenea am primit epistoale dela frații și pretenii de aicea, ca să-i cercetăm. Dară după puțină îndoială, unde să cere timp, și lângă timp și cheltuală, la o călătorie 25 cor. 50

fil., am cercetat acești frați și pretenți de 3 ori; unde am aflat la 20 frați și surori din comunele F. Bator, Tulca și Gurbed, bucurându-ne mult de întâlnire.

În Dumineca de 5 febr. a. c. am avut bucurie neputând de 2 suflete, cari după a lor bună mărturisire, s'au împărțit în sf. botez, în adunarea fr. lor germani, unde ne-a veselit corul din adunarea numită, seara la 8 oare. Unde s'a ținut frumoasă vorbire, că după moarte urmează judecată grozavă pentru cei neascultători. (Ebr. 9, 27.)

Actul botezului s'a îndeplinit prin fr. păstor din adunarea din loc, cu numele Seelhorn, și noii fr. sunt Pavel Sabo din Tulca și Vas. Leucea din Gurbed.

D-nul să miluiască pre fr. germani, că au făcut milă cu noi că ne-au primit. Pentru că fr. români nu au aparținut nici la o adunare de aici până acuma. Și noilor plante le dee D-nul așa binecuvântare, ca să crească aducând fructe la timp pentru Salva-torul lor Isus.

Doamne, te rugăm și pentru acelea suflete, cari trec în această străinătate neagră, pentru a căuta dollari, dă ca să te afle pre Tine, tesaurul cel mai prețios, dimpreună cu aceste suflete cari te-au aflat aici deja. Și pre toți ne luminează și ne unește, a fi un duch și ca o cunună a laudei Tale pentru gloria strălucitului Teu nume.

Teod. Selegean.

Missiune în Acron, America.

Noi frații din Acron Ohio America, facem de cunoscut fraților nostri din depărtare, că bunul Părinte și aici în străinătate ne ajută în lucrul seu. Despre aceasta dovedesc și întâmplările următoare. Decând suntem aici, de un an, ne-au dat loc, unde să putem servi D-lui, și ne-au dat și un frate ca de predicator. Pe lângă care eu subscrisul servesc ca tolmaci.

De atunci ne-a binecuvântat bunul D-zeu, că am putut de 2 ori ținea serbarea sfântului botez. În ziua de 19

Dec. 1910 s'au botezat 2 suflete cu botezul D-lui, și în 19 Febr. a. c. s'au botezat 3 suflete în numele D-lui nostru Isus Christos.

Bunul D-zeu să binecuvinteze pre noile plante și le țină în viaa sa, ca pre niște vițe bune, roditoare, spre lauda marelui Seu nume.

Cei nou botezați sunt: Vas. Popa Ioan Todinea, Vas. Todan și Crăciun Corne din Feketebátor com. Bihor și Vas. Negrău din Husăsău. com. Bihor. Sălutăm pre toți frații în D-nul.

G. Magyar.

DIFERITE.

Missiune pe sala de tribunal.

În ziua de 13 Dec. st. v. au fost fr. nostri din Jegălia citați la judecată, unde au putut mărturisi cuvântul D-lui unei mare mulțime, dintre cari erau preoți, țărani din tot județul, comercianți de oraș, advocați și alții de poziție naltă. Nu mai aveau loc pe sală. Toți doreau să vază și să auză ceva nou. D-nul fie lăudat, că mai toți advocații licențiați fură părținatori cuvântului lui D-zeu; cu toate că preoții erau contrari evangheliei, puind la oameni în vedere păstorală ep. Nifon, că cărțile sunt evrești, cărți din societate. Dar D-l advocat E. Ilescu să adresă către preotul contrar, numit Mînza, și spuse, că e destul, că până acum ai domnit voi, să mai fie și alții. Au drept acești oameni, că cărțile ce le au ei, sunt mai bune, decât alea dela sinod. Că ale lor sunt după textul original grec. Apoi s'a întors spre noi D-nii Ilescu și Hristate T. zicându-ne: „N'aveți grijă, că n'are ce se vă facă.“ Și erau foarte mulți, care țineau cu noi. Apoi D-l Hristate ziaristul ne-a zis în fața mai multor oameni: Nu vă descorajați, fraților, dacă aici nu reușiți, vă dau primul advocat religios din București, și nu vă ia nici un ban. Ca și acești advocați.

Iacă, ce zic ziarele din România despre aceste lucruri. În ziarul „Deșteptarea Ialomniței” din 16 Dec. 1910 cetim sub titlu: *Procesul pocăiților*. Luni 13 Decembrie s'a înfățișat la Tribunal procesul celor 30 de locuitori din comuna Jăgălia, dați în judecată pentru delictul prevăzut de art. 181 din codul penal.

Fiind-că parte din martori au lipsit, procesul s'a amânat la 16 Martie.

Sau ascultat doi martori dintre cari numai unul a declarat că o femeie ar fi zis, când cei-1'alți săteni s'au dus la casa de rugăciune a pocăiților și i-a invitat pe aceștia să meargă la biserica satului — că biserica este grajd de cai. Însă nici acest martor nu și-a adus aminte de vorbele femeii, de cât după ce a fost ajutat de d. Președinte al tribunalului care a întreat: „Ai auzit pe oamenii aceștia că au zis despre biserica noastră că este grajd de cai?” „Oamenii n'au zis, dar a zis o femeie”, răspunde martorul.

Cheamată, femeia, se prezintă o babă înaltă și cărbovă, în vârstă de peste 70 de ani.

A făcut foarte bine d. judecător Mărculescu care presidia ședința aceasta a tribunalului, când a zis martorilor că nu era treaba lor să meargă în corpore tot satul la casa de rugăciune a pocăiților ca să-i ridice și să-i ducă la primărie.

Asemenea acte cari duc la desordine nu trebuiesc încurajate.

Și a făcut rău d. Procuror Mironescu care a luat parte în ședință, când voină să explice că sătenii s'au ridicat contra pocăiților, a zis că aceștia erau niște rătăciți pe cari trebuia să-i întoarcă la vechea lor credință.

Cuvântul „rătăcit” ar trebui să-l rostim mai cu economie, căci credințele noastre religioase și practica lor nu sunt ultimul cuvânt al științei, și aceasta trebuie s'o știe d. Mironescu mai bine de cât ori cine, iar dacă n'o știe este destul de rău.

În nici un caz nu este bine să lăsăm cea mai mică bănuială că atacuri ca acela dreptcredincioșilor contra „pocăiților” din Jăgălia, ar fi aprobate de administrație sau de membrii justiției.

Să se întreprindă pe lângă pocăiți sfaturi bune, și să nu fie priviți ca dușmanii.

Cestiunea aceasta a unor țărani cari au putut fi convinși să se lepede de vechile lor obiceiuri religioase — căci credințele religioase nu le-au lăpădat — merită toată atențiunea și tot interesul nostru.

Să mai căutăm, ce zice ziarul „Dunărea” din Călărăși, sub titlu: *Secta „pocăiților”* — cu prilejul procesului lor — E în comuna Jăgălia din jud. Nostru o sectă religioasă a pocăiților cum se numesc ei, a advenșiților cum sunt mai bine cunoscuți. (Ei nu sunt advenșiți, că nu au nimic la oală cu advenșiți, ei sunt baptiști. red.) În sectă sunt cam vre-o 40 de inși și deosebirea între ei și creștini ortodocși, e că nu admit formele, exteriorul și materializarea credinței. Crede — ca ori ce bun creștin — în Dumnezeu, în Isus; nu se duc însă la biserică; la nici o taină creștinească: botez, căsătorie' sau moarte nu se servesc în nici un fel de preoți, nu au icoane.

Nu discut dacă e bună sau rea credința ce o au, nici dacă au apucat pe un drum greșit sau nu. Cea ce voesc să arăt, e mâhnirea ce mi-a produs aducerea pe la Tribunal a atâtor oameni prin înscenarea unui proces pe care îl voi istorisi mai jos.

În satul pomenit făcuse — firește — zarvă mare, faptul că ei 40 nu mai veneau nici la biserică nici la cărciumă. Consăteni lor ce aud și se conving de trecerea la „altă credință”, zicea ei a pocăiților, năvălesc în casa unuia, unde țineau un fel de adunare, îi bat măr, le confiscă toate cărțile găsite (Sf. Sriptură, cântările bună vestirei și ale sinodului, noul testament s'a toate cu cuprins religios) și îi duc la primărie.

Și în loc ca jandarmi să facă proces tulburătorilor ordinii, a bătăușilor; se erijează în cenzură religioasă, confiscă acele cărți și îi dă pocăiți în judecată pentru „contravenție” la art. 181 cod. penal.

Luni 13 Decembrie procesul a venit înaintea tribunalului și a fost amânat pentru 16 Martie pentru lipsa unor martori. Pocăiți au fost asistați de d-nii advocați Șt. Șerbaneseu și Iliescu.

* * *

Cred că nu prin sistemul proceselor se poate păstra credința de care e atâta nevoie, mai ales la țară. — Aducându-i și căruțându-i pe la procese nu-i vor descuraja pe „rătăciți.” — Toțmai șicanele și persecuțiile au făcut să răsără martirii altor timpuri, și știut e, că martorii fanatizați au făcut și fac mult mai mulți proseliți ideii lor, de cât orice propagandă.

Așa vorbesc ziarele române și dau dovadă, că este ceva la aceia, sau în aceia, cari să numesc pocăiți. Nici nu e vorba la pocăiți a face ceva larmă mare, adevă ceva propagandă ideii lor. Ei nu au de a face propagandă, nici de a vesti vre-o idee de ale lor. Ei o au de lucru mult mai mult cu căutarea împărăției lui D-zeu; a se purta ca niște cetățeni cerești; a ajunge tot mai aproape și mai asemenea idealului lor, care este Isus Christos cel crucificat. Acesta-i scopul pocăiților, ca cuvântul lui D-zeu, cel clar și neatinsabil, să fie înrădăcinat în inima și fapta lor; ca Isus Cristos, rescumpărătorul lor, să fie glorificat prin vorba și umblarea lor. De așa creștinii poate și D-zeu mai mult să se bucure, decât de creștinii cari umblă prin cărciume și beții, prin furturi și înclăciuni, prin multe lucruri urite și păcătoase. Creștinii trebuie să fie, după cuvântul lui D-zeu, ca o lumină, care să lumineze la întunec, și noi o știm, că tot omul cinstit și de omenie, iubește a fi cu toate lucrările sale la lumină. Nu așa sunt cei fără de omenie, precum sunt furii,

lacomii, bețivii, desfrânații ș. a., ci ei încunjură lumina zilei, ba ei o urăsc, și numai pentru aceea, că arată faptele lor, că nu sunt lucrute cu D-zeu. Și din aceea cauză urăsc și persecutează și pre accia, cari părăsără astfel de lucruri neplăcute lui D-zeu. Decă bunul D-zeu, că atât preoții, cât și ceilalți conducători ai poporului, să cunoască cu grăbire, că nu este altă cale spre împărăția lui D-zeu, decât numai pocăința și nașterea de nou prin cuvântul și Duchul lui D-zeu; ca să nu să adeverească cuvântul ce zice: „Ei sunt conducători orbi ai orbilor. Și de va conduce orb pre orb, amândoi vor cădea în groapă.” (Mat. 15, 14.)

Atindere periculoasă.

O față tânără era gata, a merge la un loc de petrecere, și răspuse unei creștine, care să încercă a o desbata.

„Eu cred, un creștin poate foarte bine merge acolo.”

„Da, de sigur, a merge poate, dară oare cum se va întoarce?” răspuse pretena ei.

Câțiva oameni cercetară o mină de cărbuni. O față tânără a societății era îmbrăcată în alb, și pentru aceea voiau a o desmănta, a se cobori în mină. Atunci zise ea bătrânului minar, care arată mobilile: „Oare nu pot eu nici cum intra în mină cu hainele mele albe?”

„O, totuși”, răspuse acesta, „nimic nu te oprește dela aceea, dară d-ta vei avea de lucru, a rămânea albă.”

Aceasta dădu și bătrânul profesor Tholuk ficei sale de înțele, când veni într'o haină veselă, ca să-și iee rămas bun dela el, până n'ar fi mers într'o societate cam dubioasă. La îndemnările tatălui ei răspuse ea: „Nu-mi va păgubi nimic.”

Atunci luă Tholuk un cărbune și îl întinse ficei sale; ea înse refuză, a lua cărbunele în mână, că nu voia a-și negri mănusele ei albe. Atunci zise tata ei: „Iea-l, de sigur nu te va arde.”

„Nu, dară mânușele mele se negresc.”

Tocmai așa e și cu societatea, în care tu voiești a merge astăzi, fiica mea. De sigur nu te vei perde pentru aceea, dară ea va exercia spre tine o rea înrîurire.

Din Wge.

Învitare!

Frații noștri din Bpesta și jur, s'au hotărît, că dacă va fi bunăvoința D-lui, să țină în săptămâna paștilor maghiare, în zilele de marți și miercuri în 11 și 12 Aprilie, pentru învățătorii școlii de Duminecă, și joi și poate fi și venire în 13 și 14 pentru toți lucrătorii împărăției lui D-zeu fără deosebire, o conferință de edificare, la care vor participa mai mulți predicatori și frați bătrâni. La care sunt chemați cu iubire toți frații noștri din toate părțile țării. *Aceasta conferință s'a ținut în adunarea germană din Hârșfa ulca No 33.*

ÎNTREBĂRI BIBLICE.

Deoarece timpul e înaintat și s'au apropiat primăvara, ne-am hotărât, ca să lăsăm întrebările de o parte, și numai pe iarna viitoare să le luăm din nainte, pentru că atunci vor avea frații noștri mai mult timp. Întrebările din Numărul trecut au fost la Micha 4, 10; Iov 29, 13; I Moisi 33, 9; I Moisi 27, 36; Iov 20, 5. și sau aflat de următorii: Jurconi Leontin și Jurconi Ioan R. Gladna, Andrei Valeriu Deva. Hirja Sim. Galșa, Nicoara Ioan Almașel. Uroș Popon M. Csanád. Șerban Ioan și Desman Pavel Gurba, Halic Petru M. Cicir. Brânda Ilie, Brânda Maria, Suba Ioan, Brânda Todor, Zimbran Petru și Berbecar E. din Kőrösbökény. Petrescu Iulian, Iepure Ioan, Șielovan Pavel, Olar Fica, Mariș Mitru, Mocuța Todor, Bulboacă Florița, Palincaș Florița, Iulian G., Mocuța Nuța, Andea Giulița, Ma-

riș Giuri, Mariș Gligor, Mariș Ilie și Mariș Iosif Kürtös, Gărdan Melanie, Gărdan Ștefan, Hulber Vioara, Igrisan Maria, Tornean D. Tornean Florița, Ardelean Roman și Darabuț Moisa O. Péska. Feir Cost., Raț Anna, Handra Anca, Socală Elena, Nica Teresca și Niga Șteva Nagylak. 1, 2, 3, 4. Maxinan Solomon M. Slatina Babău Florian. F. Györös. Bogyuez G. Tinod. Cenădan George Cernavoda. Crainic Ioachim Ciucf 1, 2, 3. Petru Crainic Ciuci. 2, 3, 4. Angyalor Katarina T. Seccan. 1, 3, 4. Lajos Eszter K. bökény. 1, 2, 5. Balint Toma Nyustya. 1, 3, 4. Susan Ioan, Mocuța Vas. și Pepa George ostași în Focca, Bosnia.

Cvitari.

Pentru bolnavii și lipsiții noștri, cari au ajuns în lipsă prin morb s'au strămtorare, s'au adunat bani din următoarele locuri. M.-Soimos 2 cor. Șicula 4.20, Nermegî 6.—, Honțisor 4.—, Dieci 3.42, Crocna 4.20, Nyustya 2.—, Berza 3.—, Kotiklet 3.20, Bucurvány 1.—, Hosszúliget 8.20, Magyarad 13.10, Gurba 9.—, Bél 15.—, Beregszó 3.—, Agris 6.30, Magyar-Gorbo 7.—, Zám-sáncai 10.02, Szőlös-esigerél 14.—, Alsó-Dombo 2.—, Fönlak 12.—, F. Bator 27.—, Tötös 13.—, Săcătura 2.50, Jegălia (Romania) 7.—, Ternova 8.—, Kerek 10.—, Vulkan 4.—, Szécsány 8.—, Ó Péska 22.—, Govoșdia 38.—, Kőrös-Bökény 104.30, Venter 15.20, Nagy-Szeben 6.—, Berkes 11.40, Nadab 6.40, Talpas 52.76, Berend 4.—, Bulza 2.—, Gyerő-Vásárhely 12.30, Kürtös 42.30, Karaszó 8.—, Bogyest 13.50, Lalsincz 9.80, M. Petris 8.—, Keresztur 8.20, M. Gorbó 10.—, Ianosda 14.—, Arad-Gaj 5.42, Fehérlak 16.—, Pankota 3.—, Bonczesd 12.08, Kőkaró 11.—, Szelistye 7.—, Aranyag 10.—, Fönlak 9.80, Feketegyám 20.—, Focia, Bosnia, dela 4 frați ostași 4 cor.

Acești bani să pot în tot timpul afla la subscrisul. Cu acești bani nimeni nu poate regula ceva, și nici nu se vor da numai aceluia, pre care îi va afla frații noștri bătrâni și lucrătorii, cari au să cunoască starea celor lipsiți, și numai atunci vor putea primi aceia, cari se vor afla vrednici pentru ajutor.

Cei ce au dăruit, primească dela mine mulțămirea în numele D-ului, care a zis: „În cât ați făcut acestea unuia dintr'acești frați ai mei mai mici, mie ați făcut.” Mat. 25, 40.

Alte daruri mai departe, primese și evitez bueros. *Sida Todor.*

POȘTA REDACȚIEI.

I. Imbroane Pécska. S. T. nu să bagă la altul slugă, că mi să pare, că trebuie să o știți, că el are avere și servii la lucrul lui. El s'a băgat odată serv, la D-nul cerului, numai aceluia are să-i fie credincios. Salutare B.

I. N. Almașel. Acela cuvânt nici nu ai ce îl căuta prin dicționar, că nu îl vei prea găsi. E un cuvânt scurtat. Și să numește întreg: „Wahrheitszeuge”, care e o foaie a fraților noștri germani. Salutare B.

Bogyucz Gy. Tinód. Scripturii mari, cu îndrăgiri, numai pe toamna viitoare să pot căpăta. Mai iute nu. Salutare.

Andrei V. Deva. Pătenii din călătoria unuia colportar, mai ales dacă sunt interesante, le primim bueros. Salutare.

Oltyan G. Dios. Așa biblie mică, cum ai cerut d-ta, încă nu s'au făcut, și nici nu să fac, până cine știe când. Cărți de cântări cu note, nu să capătă încă; dară avem nedejde, că vor fi gata pe toamnă, că numai acuma ne apucăm ale lucra. Salutare.

La coriști noștri. Acuma ne-am apucat cu ajutorul D-ului a face cărțile cele de mult dorite, cu note. Aceia coriști și mai ales conducătorii corurilor, cari au iei colea vr'o cântare, care să poate că noi nu o avem, sau nu o cunoaștem, și ar dori, ca să fie în carte, facă bunătate și ne-o trimeată cu grăbire sau la redacție în Körösbökény sau la Brumár Mihály Budapest, Hársfa-u. 33.

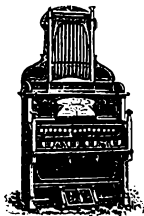
Toți aceia abonatori cari nu au regulat încă abonamentul pe acest an, sau și cel trecut,

sunt rugați să trimeată banii cu grăbire la Szida Todor Körösbökény.

Aurora foia cea nouă, fiecare abonator al „Adevărului” o va primi ca adaus, tot în aceeași plată. Cei ce voiesc mai multe, să se aboneze de chilin la ea.

PUBLICĂRI.

HARMONURI.

cu 10 ani garanție,
Prin mijlocirea fr. lui V. Berbecar la Körösbökény se pot căpăta dela cele mai simple până la cele mai scumpe, pentru adunări și

familii în prețuri originale.

2. Servi pentru 2 frați să caută, unul trebuie să fie în putere deplină; celălalt poate fi de 15—17 ani. Amândoi să fie creștini credincioși, sau frați sau preteni. Cei ce voiesc, pot veni îndată după primirea acestei foaie. Cei ce vin, au să aducă cu ei adevărul dela adunare. Adresa: Erdős Imre Kürtös, Arad m.

2 Tânări, unul 15, unul 17 ani, ar voi a să băga servi la case creștine. Să poate seria pe adresa: Bogyucz György (preten) în Tinód u. p. Elesd, Bihar m.

Să caută un frate sau preten, care ar voi a să băga serv. Poate fi dela 16 ani în sus. Să fie înse în putere și sănătos. Adresa: Dreucsán Todor Mikalaka Iskola-u. 13, Arad m.

Să caută un serv bun și credincios. Adresa: Imbroane Iofa Ó-Pécska Nr. 566., Arad m.

Să caută un prunc sănătos și de omenie cu inas de lăcătar. Să fie peste 13 ani. Adresa: Lajos Kálmán Körösbökény, Arad m.

Redactor corosponsabil:

VASILIU BERBECAR.